

[Ministeren for skatter og afgifter.]

Skattesatserne er fastsat ud fra beregninger over, hvad der gennemsnitligt bliver tale om at svare i skat af dagpenge af forskellig størrelse.

Når skattetrækket således foretages efter faste sats, må der forekomme en del tilfælde, hvor skattetrækket er enten større eller mindre end det skattetræk, der ville være foretaget, hvis det sædvanlige skattekort havde været anvendt.

Er skattetrækket for stort, f. eks. fordi den arbejdsledige har et større husunderskud, der ikke udnyttes ved skattetrækket, formindskes den aktuelt disponible indkomst. Dette kan medføre likviditetsvanskeligheder for den pågældende. Det undersøges derfor for tiden, om det vil være praktisk muligt for arbejdsløshedskasserne at trække skatten efter sædvanligt skattekort i tilfælde, hvor den arbejdsledige har et forholdsvist stort fradrag på skattekortet, og hvor arbejdsløsheden er af en vis varighed.

Trækkes der omvendt for lidt i skat — som nævnt i begrundelsen for spørgsmålet — skal den for lidt opkrævede skat senere betales som restskat, eventuelt ved en forhøjelse af skattetrækket for det efterfølgende år. Selv om dette i reglen ikke medfører så store vanskeligheder som i tilfælde, hvor skattetrækket i understøttelsen er for stort, er det dog i sig selv uheldigt, at der fremkommer restskat. Den tidligere nævnte undersøgelse af mulighederne for en begrænset anvendelse af skattekort tager primært sigte på tilfælde, hvor det summariske skattetræk er for stort. Det skal dog understreges, at bestræbelserne går ud på i alle tilfælde — altså også hvor det summariske træk er for lavt — at få skattetrækket foretaget på grundlag af sædvanligt skattekort. Så snart dette er praktisk muligt for arbejdsløshedskasserne, vil det summariske træk i arbejdsløshedsunderstøttelserne blive afskaffet.

Af *Voigt* (FP) til justitsministeren (22/1 76):

„Ministeren bedes oplyse begrundelsen for, at de indsatte i bl. a. Horsens statsfængsel ikke må opsætte billeder på væggen i deres celler“

(Spm. nr. 268).

Begrundelse.

Jeg har efter samtaler med de indsatte i Horsens statsfængsel fået den opfattelse, at det er en ting, som gør dem umådelig kede af det. Specielt blev det hævdet, at det ikke engang var tilladt at have et billede af sin kone eller kæreste.

Det ligger mig derfor meget på sinde at få belyst begrundelsen for et sådant forbud, et forbud, der i høj grad er med til at øge mistrostheden blandt de indsatte. Naturligvis skal fængselsceller ikke være fyldt med alskens kram, men det mener ministeren vel næppe, at et billede af en nær slægtning er.

Resocialiseringen vil også ganske givet være hæmmet af et sådant tosseagtigt forbud, idet det næppe virker befordrende at vende hjem til sådan en celle, hvor væggene er triste og grå.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (29/1 76):

Det er ikke rigtigt, at de indsatte i statsfængslet i Horsens ikke må opsætte billeder i deres celler.

For at undgå ødelæggelse af væggen er det alene foreskrevet, at billeder, plakater eller lignende skal anbringes i den liste på væggen, der er beregnet hertil.

Af *Inge Fischer Møller* (S) til justitsministeren (23/1 76):

„Vil ministeren give en redegørelse for praksis over for de kvinder, der bliver fritaget for at opgive, hvem der er far til deres barn?“

(Spm. nr. 272).

Begrundelse.

Som begrundelse for spørgsmålet skal anføres en fornemmelse af, at folk behandles forskelligt alt efter deres økonomiske og sociale baggrund.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (30/1 76):

Ifølge § 10, stk. 1, i lov nr. 200 af 18. maj 1960 om børns retsstilling skal moderen til et barn uden for ægteskab inden 1 måned efter barnets fødsel til myndighederne opgive, hvem der er eller kan være barnets far.

Ifølge lovens § 10, stk. 2, kan overøvrigheden fritage moderen for denne oplysnings-